

EMPERYALİZME, FAŞİZME ve HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

MÜCADELE

Sayı: 248 • 15 Ocak 2015

ATİK (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu) Yayın Organı • İnternet: www.atik-online.net

CHARLIE HEBDO DERGİSİNE YÖNELİK GERÇEKLEŞTİRİLEN KATLIAMI KINIYORUZ!

**Nous condamnons la réalisation du
massacre du magazine de Charlie Hebdo!**

**WIR VERURTEILEN DAS BRUTALE MASSAKER
GEGEN DIE ZEITSCHRIFT CHARLIE HEBDO!**

**We Condemn the Massacre towards the
CHARLIE HEBDO Magazine!**

**Berlin TTIP, CETA VE
TISA İçin Ayakta**

Emperyalist ülkelerin dünya üzerinde sömürü ve talan planlarını barbarca sürdürebilmek için ABD ve AB arasında yapılacak TTIP (Transatlantik Ticaret ve Yatırım Ortaklığı), CETA ve TISA anlaşmalarına karşı Almanya'nın Berlin şehrinde 17. 01. 2015 tarihinde bir yürüyüş gerçekleştirildi

**III.'sü
OLASI MI?**

Geçen yıl I. Emperyalist Paylaşım Savaşının 100. yılı ve II. Emperyalist Paylaşım Savaşının da 75. Yılıydı.

Yazımızı ana iki bölümden oluşturacağız. Birincisi, savaşların gelişimi hakkında bilgi sunumu olacak, ikincisi ise, günümüzdeki gelişmelerle aralarındaki bağlantı ve III.EPS mümkün mü? sorusunun tartışılması.

**“Bu devrim ezilen
bütün halklara umut
verdi”**

Berlin TTIP, CETA ve TISA İçin Ayakta

Emperyalist ülkelerin dünya üzerinde sömürü ve talan planlarını barbarca sürdürebilmek için ABD ve AB arasında yapılacak TTIP (Transatlantik Ticaret ve Yatırım Ortaklığı), CETA ve TISA anlaşmalarına karşı Almanya'nın Berlin şehrinde 17. 01. 2015 tarihinde bir yürüyüş gerçekleştirildi. Almanya genelinde katılımın sağlandığı yürüyüşe on binlerce insan katıldı.

Kitle saat 12:00 da Berlin Potsdamer Platz'da toplanmaya başladı ve saat 13:30'da Kanzleramt'a doğru yürüyüşe geçti.

Yürüyüşe Die Grünen, Die Linke, ATİF, MLPD, Attac, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, Deutscher Tierschutzverein ve onlarca ilerici,

emekçi köylü örgütleri katıldı. Köylüler tarım makinaları ile katıldıkları yürüyüşe ayrı bir renk kattılar.

Yürüyüş esnasında hükümetin politikalarını teşhir eden konuşmalar gerçekleştirilerek, atılan sloganlarla hükümetten bu anlaşmaların derhal geri çekilmesi talep edildi.

ATİF Berlin'de yürüyüşe tüm kitlesini seferber ederek, bayrakları ve pankartıyla katılım gerçekleştirdi. Toplanma alanında ve yürüyüş esnasında kitleye Almanca yazılmış „TTIP,CETA ve TISA'ya hayır“ ve PEGIDA ya karşı ATİF bildirileri dağıtıldı. Bildiri de; TTIP, CETA ve TISA gibi anlaşmaların, emperyalist-kapitalizmin yapısal krizlerini aşmaya yönelik stratejik model-

ler olsa da, bunlar var olan yapısal ve toplumsal krizleri daha da derinleştirip iktisadi, siyasal, sosyal, kültürel yıkımdan başka bir şey getirmediği,, vurgulandı.

Yürüyüş Kanzleramt binasının önüne gelinip, burada yapılan konuşmalar sonrasında sona erdirildi.

“Bu devrim ezilen bütün halklara umut verdi”

DAİŞ çetelerinin saldırıları nedeniyle göç ederek Suruç'a yerleşen Kobanelilere destek kampanyası doğrultusunda Manheim'de başlattığımız kampanyayı sonlandırdık.

Bundan bir kaç hafta önce başlattığımız dayanışma kampanyası bölgemizdeki duyarlı kitlenin babası sonucu, topladığımız eşyalar bir tırla yılbaşından önce Türkiye'ye yola çıkmıştı. Bizde üç arkadaş bu kampanyanın yerine ulaşım sonuçlanmasını görmek için biri Alman, 3 arkadaş birlikte 13 Ocak'ta Suruç'a gittik.

Burada gördüğümüz manzara içler acısı, hava şartları, kamp yerleri, bölgenin ekonomik durumu, bizim basında gördüğümüzden çok farklı.

Geldiğimiz günden bu yana

devamlı sınır köylerine gidip oradaki gidişat konusunda bilgi almak ve insanlarla sürekli sohbetler etmek ve dertlerini paylaşmaya çalışıyoruz.

Oradayken, 16 Ocak'da bir şehit cenazesi geldi. Abdullah Kadir Yıldırım 1991 doğumlu Derika Hemko sınır köyünden, 13 Ocak 2015 tarihinde şehit düşmüş. Biz Musa Anter ve Meyaser köylerindeki insan zinciri eylemlerine katılıp oradan cenazenin geleceği köye doğru yola çıktık. Araçlarla yollara dökülen kitle askerinin yolu kapatması sonucu insanlar araçları yollarda bırakıp tarlalardan mezarlığa doğru yürüyüşe başladılar. Askerler bu esnada insanları dağıtmak için bir kaç el ateş ve top mermileri sıktılar. Ama kitle yılmadan çamurlara bata bata mezarlığa ulaştı. Mezarlıktaki

manzara çok ilginçti. Bir tarafta Kobane'den silah ve top sesleri, bir tarafta Kürt gençlerinin söyledikleri marşlar, hiç alışık olmadığımız bir manzara.

Cenazeden sonra Suruç Parti binasını ziyaret etik ve onlardan son yaralanan özgürlük savaşçıların sağlık durumlarını sorduk ve onlara moral olsun diye espiri yaparak onlar için aldığımız hediyeleri dağıttık. Bizlerin Almanya'dan ATİF olarak bu süreç içinde elimizden geldiği kadar Kobane'deki mücadeleye sahip çıktığımız ve dayanışma içinde olduğumuzu ve bu doğrultuda çeşitli etkinlikler düzenlediğimizi ilettik.

Öğleden sonra Suruç'da ki çadır kentleri ziyaret etik ve oradaki çocuklara aldığımız hediyeleri dağıtmaları için çadırdaki komiteye teslim ettik. Eğer biz dağıtmaya başlasaydık büyük bir izdiham

yaşanacağını bize söylediler. Çünkü yüzlerce çocuk bizi görür görmez etrafımıza toplanıyorlar. Çadırda yaşayanlarla yaptığımız sıcak sohbetlerden sonra oradan ayrıldık.

Bir kaç günlüğüne gerçekleştirdiğimiz bu ziyaret beni çok derinden etkiledi. Bir taraftan Kobane'de yaşanan çatışmalar ve bunun sonucunda gelen yaralı ve şehit cenazeleri, diğer tarafta tüm benleriyle bu direnişi sahiplenen bir halk. Bunu yerinde görmek, onlar birlikte olmak ve onları dinlemek çok önemli bir yerde durmaktadır.

Şunu da belirtmek isterim, bizim gibi yurt dışından gelen arkadaşlar, ülkedeki insanlara umut veriyor. Çünkü onların haklı bir dava uğruna mücadele ettiklerini ve bu mücadele daha çok enternasyonal bir dayanışma ile başarıya ulaşacaklarını biliyorlar.

Mannheim'den Sinan

FRANSA'NIN "KANAYAN YARASI": VAMPİRLERİN BAYRAMI!

Fransız mizah dergisi Charlie Hebdo 7 Ocak'ta basılarak 12 kişi öldürüldü. Devam eden iki günde kovalama-yakalama operasyonları gerçekleşti. Saldırıyı gerçekleştirdiği iddia edilen iki kişi öldürülürken, onlara destek vermek için Yahudilere hizmet eden bir markette de rehin alınan dört kişi ve eylemci öldü. İki günde yaşanan eylemler sonucunda üçü eylemci olmak üzere 20 kişi öldü.

Paris'te yaşanan bu eylemlerin ulusal ve uluslararası etki ve boyutu büyük oldu. Hatta bu eylemin Fransa'nın 11 Eylül'ü olduğu bile ifade edildi. 11 Eylül benzetmesi meselenin iç politika ve dış politika ekseninde yeni bir dönemeç ve yeni dengeler oluşmasına dair bir gelişmeyi ifade etmektedir.

Fransa'da yaşanacak her hangi bir gelişme özelde Avrupa genelde ise dünya çapında etki yaratacak mahiyettedir. AB, Fransa ve Almanya egemenliğinde gerçekleşen bir projedir. Fransa'nın iç politikası demek aynı zamanda tüm Avrupa'yı sarmalayacak gelişme demek. Fransa'nın dış politikası ise tüm dünyayı etkileyecek gelişmeler anlamına gelmektedir. Bu bağlamda Charlie Hebdo'ya yönelik saldırı bir 11 Eylül etkisi düzeyinde gelişmelere neden olmasa da Avrupa ve özelde Ortadoğu-Afrika-Orta Asya ekseninde ciddi yeni politik sonuçlar doğuracak niteliktedir.

KontROLSÜZ ÖFKE, NEDENLER VE SİMETRİLER!

Charlie Hebdo Danimarka'da yayınlanan İslam peygamberi Muhammed'in karikatürlerini "basın özgürlüğü" gerekçesiyle yayınlamasından dolayı uzun süredir hedef durumundaydı. Bu durum bir dizi selefi-cihadist örgütün "doğal" düşmanı olmak anlamına gelmektedir. Ki selefi-cihadist örgütlerin tümü bu saldırıları bir şekilde selamlarken, Yemen El-Kaidesinin eylemi gerçekleştirdiğine dair kabuller, açıklamalar yapıldı. Bu saldırıya el veren genel politik-sosyal nedenler üzerine kabaca bakmakta fayda var.

Birincisi, emperyalist kapitalist sistemin ve özelde Avrupa'nın ucuz ve yedek iş gücü konumunda olan göçmen Müslümanlar, aynı zamanda dini-kültürel baskı ve sindirmeye maruz kalmakta bu eksende verili sisteme karşı yaygın ve güçlü bir öfke oluşmaktadır. Bu sosyal ve sınıfsal ezilme muhalefet etme biçimini de olabildiğince sertleştirmekte, kendi din anlayışı dışındaki her kesimi düşman hale getiren bir simetri yaratmaktadır.

İkincisi, kapitalizmin sömürgecilik politikasından bugüne evrilen emperyalist politikaların pervasız sömürü, zulüm, kan ve ölüm üreten sonuçları ile her şeylerinin çalındığı, yağmalandığı ve üstüne bir de kültürel, tarihsel olarak aşağılanmaya maruz kaldığı bir Ortadoğu-Afrika toplumsal şekillenışı vardır. Emperyalizmin bu politikaları hala güncel ve etkindir. Bu durum bu toprakların toplumsal kesiminde hem güçlü bir anti-emperyalist damarı geliştiriyor hem de kendi coğrafyasından emperyalist merkezlere ölüm ve kanı taşıma arzusunun ve kuşkusuz bunu bir politikayla organize eden yapılanmaları doğuruyor.

Üçüncüsü, emperyalist politikalar Rus-sosyal emperyalizminin çökmesiyle birlikte piyasaların serbestliğinin

güvenliği için "özgür dünya" yalanıyla dünyadaki esas çelişkinin medeniyetler ve dinler arasında olduğu, bu eksende dünyanın şekillendirilmesi ve farkların giderilmesi gerektiğini savundular. Bu, küreselleşmeye uygun şekilleniş için bir emperyalist müdahaleye meşruiyet kazandırma hedefine hızla odaklandı. Afrika'dan uzak Asya'ya uzanan geniş coğrafyada enerji kaynaklarının ve pazarının kontrol edilmesi ekseninde politikalarda hızla hayata geçti. Bu aynı zamanda toplumsal kesimlerde bir direnç oluşmasını ve bu karşıtlık üzerinden politize olmasını getirdi.

Sürülen Tarlanın Zehirli Hasatı!

Bu bağlamda kendi tarihsel, dini ve kültürel değerlerini koruma eksenli politik iklim hızla olgunlaştı. Bu ideolojik kimlik sınıfsal öfkeyle birleştiğinde en sert, en uç ve karşıt politik organizasyonların beslendiği koşulları yarattı. Bu bağlamda selefi-cihadist örgütlerin beslendiği politik ve toplumsal zemin bizzat emperyalist-kapitalist sistemin ürünü ve sonucudur. Tıpkı karşıtı gibi politika üretmekte, onun izlediği yöntemleri kullanmakta, onun kadar pervasız ve acımasız olmaktadır. Üstelik bunu petrol, para, meta vs için değil dini, kültürel değerlerini korumak adına yapmaktadır. Bu durum Afrika, Ortadoğu'da güçlü toplumsal destek almalarına, emperyalist-kapitalist ülkelerde ki göçmenler üzerinde de karşılığını destek olarak üretmektedir.

Ama kuşkusuz bu karşıtlık ve yönelim aynı zamanda emperyalist gericiliğin ekmeğine yağ sürerken, kendi içinde gerici-faşist-tekçi karaktere bürünen bir nitelikte kazanmaktadır. Kendi dışındaki hiçbir inanca, farklılığa, düşünceye yaşama hakkı tanımamaktadır. Egemenlik kurduğu yerde farklı olan her şeyin (Şii, Ezidi, hristiyan, Yahudi ve Kürt katliamları gibi) damarlarını acımasızca kesmekte, oluk oluk kan akıtmaktan geri durmamaktadır. Bunun yanında ise yine farklı olan kesimlerin ölümünün ve kanının akıtılmasında hiçbir tereddüt göstermemekte ayırım yapmaksızın kitlesel katliamlar gerçekleştirmektedir. Son Charlie Hebdo saldırısı bu tutumun bir halkası olmuştur.

Selefi-Cihadist örgütler hedeflerini belirlerken aynı zamanda toplumsal tabanlarını genişletmeyi, güçlerini pekiştirmeyi de gözetmektedir. Charlie Hebdo'nun hedef seçilmesinde bu amaçın gözetildiğinden kuşku duymamak gerekir. Ki bu saldırı dini değerlerini koruma direnci ve mücadelesi içinde olan kesimlerde yaygın ve güçlü destekle karşılığını bulacaktır. Özellikle Ortadoğu ve Afrika'da siyasal rejimlerin çökme eğilimi içinde olduğu ve bir bütün 100 yıllık egemen sistemin kaçınılmaz olarak dağıldığı koşullar içinde Cihadist örgütlerin yeni şekillenışı belirlemede bir güç ve aktör olma mücadelesi güçlü bir toplumsal desteği şart koşmaktadır. İslam toplumunun egemen ve baskın olan sünni inanışının ana aktörü olma mücadelesi bu sürecin ana aksanıdır. Cihadist örgütler egemen olanın krizde olduğu ve "İlimli İslam" ekseninde yeni bir şekilleniş, siyasal rejim arayışına karşı kendi seçeneğini etkin kılmaya çalışmaktadır. Bu yönelim bu örgütlerin oluşmuş öfkeye karşılık gelecek her türlü sıra dışı eylem, katliam ve girişime teşvik etmektedir.

Bu yönelim ve ele alışın devam ede-

ceği, emperyalistlerin bu yönelime zemin sunacak politikalarında daha da ısrar edeceği görülmektedir. El-Kaide, İŞİD, Boko Haram gibi örgütlerin kendi başlarına yaptığı her eylem ayrı yapılanmalarda olsa politik yönelimlerine doğrudan katkı sunmaktadır. Fransa'da gerçekleşen eylemin özellikle Ortadoğu'da son süreçte kan kaybı yaşayan İŞİD'e bir çeşit hayat öpücüğü verdiğini de tespit etmek gerekir. Eylemin Yemen el-kaidesine atfedilmesi ise özellikle Arabistan yarım adasında uzun zamandır kaynamakta olan suyun fokurdamasına, emperyalist politikaların bu eksene odaklanmasına hız katacaktır. Yemen el-kaidesinin bu eksende gücünü tahkim edecek şekilde buna ciddi bir hazırlık yaptığını belirtmek gerekir. Yemen'de Şii Husi örgütünün etkinliğine karşı Sünni çizginin egemenlik mücadelesi uzun süredir devam etmektedir. El-kaidenin bu çizginin egemenliğini elde etmek için yandan Yemen egemen sınıflarıyla, diğer yenden Şiilerle mücadele içinde olduğu bu mücadeleyi yeni boyuta taşımak için sansasyonel girişimlere ihtiyaç duyduğu da unutulmamalıdır.

Emperyalistlerin Kabaran

İştahı Ve Olasılıklar!

Fransa'da gerçekleşen bu eylemin emperyalistler cephesinde doğuracağı sonuçlar ise yeni bir "terörle mücadele" konsepti olacaktır. İçerde toplumsal iklimi yabancı ve İslam düşmanlığı ekseninde bu saldırı daha fazla zehirleyecektir. Yine devletlerin güvenlik politikası sıkılaşacak, İslam topraklarında ki herkes potansiyel suçlu muamelesine maruz kalacaktır. Ancak bu faşizan eğilime karşı demokratik ve ilerici güçlerin karşı direnişinin de daha fazla sıkılaşması kaçınılmaz olacaktır. Dış politika ise daha karmaşık ve ana yönelim değişmeksizin belli oranda taşların yerinde oynamasını zorunlu olarak getirecektir. Fransa'nın uzun süredir Ortadoğu'ya yönelik arzulu ve iştahlı politikası istediği düzeyde hayata geçemiyor. Libya'ya müdahalesi, Esat rejimine karşı Türkiye ile birlikte en şahin politikaların savunucusu konumu bölgede etkili aktör olma heveslerinin belirgin göstergeleridir. Ancak bu noktada gücünün tek başına müdahaleler yapmaya yetmemesi gibi sorunlarla yönelimine ket vurmaktaydı. Bu saldırılar vesilesiyle bölgeye yönelik politikalarında daha saldırgan olma eğilimi ortaya çıkabilir. Özellikle Arabistan yarımadası, Suriye ekseninde odaklanarak "terörle mücadele" hamlesi için uğraş ve çaba içinde olması şaşırtıcı olmayacaktır.

Genel anlamda yeni bir terörle mücadele konseptinin örgütlenmesi için

yoğunlaşacağı açıktır. Ki Türk egemen sınıflarının belli davranışlarına bakarak buna dair işaretleri çıkarmakta mümkündür. Gümrük bakanı Nureddin Canikli benzer saldırıları kendilerinin de beklediğini ifade ederken, terörle mücadele dendiğinde Kürtlerle mücadeleyi anlayan tutumları manüplatif haberlerle beslenerek birden "AVM'ye bomba koyacaklardı" ve bir dizi AVM önünde şüpheli paket haberleriyle süslendi. TC tıpkı 11 Eylül'de ve efendilerinin her "terörle mücadele" dediklerinde buna uygun "kendi terör sorununu" ön plana çıkarıp pazarlaması gibi buna dair ısınma turlarına hemen başladı. Bu neviden konseptin içine Kürtleri de koyma gayreti ve çabası TC'de hiç eksik olmamaktadır. Yine aynı hevesle hesaplar yaptığını daha Paris eyleminin sıcak saatlerinde ortaya serdi. Ama bunu başarmasının pek koşulu olmadığı genel bölgesel gelişmeler ve Kürtlerin mücadele içinde olduğu kesimler düşünüldüğünde görülmektedir. Ancak devlet çıkmayan candan umudunu hiç kesmemektedir. Devletin anında terör umacası yaratma cabasına bakacak olursak emperyalistlerin bu eksende sürece yeni halka şeklinde eklenecek bir yönelim içine gireceğini de daha güçlü olasılık olarak söylemek mümkündür.

Ancak bu yönelim bir yanıyla Sünni çizginin ılımlı İslam eksenine oturması şekline bürünürken, diğer yandan İran, Esat rejimi ve Kürtleri daha fazla gözetten hatta mümkünse ılımlı Sünni çizgiyle yakınlaştırmaya çalışan bir politik şekillenişe oturtmaya çalışacaktır. İlimli İslam'la selefi-cihadist örgütlerin terbiye edilmesi politikası tam bir kriz ve çıkmaz içindedir. Türkiye'nin bu noktada rol alma girişimleri emperyalistler için tam bir hayal kırıklığıdır. Ancak İslam inancında egemen güç olan Sünni çizginin alacağı siyasal karakteri boş bırakmak mümkün değildir. Bu bağlamda İlimliliği temsil eden kesimlerden Selefi-cihadistlerle mücadelede daha fazla fedakarlık bekleneceği görülmektedir. Bu durum sünni çizgiler arasında mücadele ve çelişkinin de daha fazla keskinleşmesini getirecektir. İlimli İslam anlayışının taşıyıcılarının emperyalistler cephesinde rolü daha fazla artma eğilimi gösterirken aynı zamanda daha güçlü bir sadakat ve daha az sapmalarda beklenecektir. Bu açıdan Türk egemen sınıflarının tam bir sıkışmışlık yaşamaya kaçınılmazdır. Şii ve Kürtlerin ise gerek politik manevra alanı ve gerekse de bölgesel güçleri daha etkin hale gelecektir. Bu kesimlerin kendi iç çatışmasının görece daha hafif olması ve ulusal ve mezhepsel çizgilerinin daha bütünlüklü olması en büyük avantajlarıdır.

III.'sü OLASI MI?

S. Uygun

Geçen yıl I. Emperyalist Paylaşım Savaşının 100. yılı ve II. Emperyalist Paylaşım Savaşının da 75. Yılıydı.

Yazımızı ana iki bölümden oluşturacağız. Birincisi, savaşların gelişimi hakkında bilgi sunumu olacak, ikincisi ise, günümüzdeki gelişmelerle aralarındaki bağlantı ve III.EPS mümkün mü? sorusunun tartışılması.

Bu savaşlara emperyalistler, hem kendi aralarında, hem de dünyanın genelinde savaşın olmasından kaynaklı I. Ve II. Dünya Savaşı adını verirken, Osmanlı kaynakları Harb-i Umumi, Anadolu insanı ise Seferberlik olarak adlandırdı. Marksistler ise bu savaşlara I. ve II. Emperyalist Paylaşım Savaşı (I. ve II. EPS) olarak tanımladılar.

Bu ismin verilmesinin nedeni, bu savaşların esasen emperyalistler arasındaki pazar kavgasının bir sonucu olmasıdır. Tüm tarih kitapları da savaşların nedeni olarak geç gelişen Alman emperyalizminin pazar bulamamasından kaynaklı komşularından başlayarak bir çok ülkeyi işgal etmesinden söz edilir. Ama buna rağmen adlandırma farklı yapılır. Kısaca Alman emperyalizmi diye söz ettiğimiz pazar ve sömürgeler sorunu tabii ki dönemin tüm emperyalist ülkeleri için de geçerlidir. Savaşa katılan diğer ülkelerin çoğunun hiç bir çıkarları olmasına karşın emperyalist efendilerinin direktiflerine uymuşlardır.

Tarihe kısaca bakacak olursak; 19. yy sonlarına doğru hızla gelişen Alman ve Avusturya-Macaristan emperyalizmi, 20. yy başında kendilerinden daha önce gelişimini tamamlayan diğer emperyalist devletlerin dünyayı parsellemiş olmalarından dolayı sömürge ve pazar bulma sorunu yaşarlar. Çıkış yolu olarak askeri harekettten başka yol bulamayan/ bulmayan Avusturya-Macaristan İmparatorluğu 28 Temmuz 1914 tarihinde Sırbistan'ı işgal eder. Bu gün aynı zamanda tarihte I. EPS'nin başlangıcı olarak kabul edilir.

Bu savaşta iki kutup oluştu (bu kutupların temeli savaşta yıllar önce çeşitli ikili -üçlü antlaşmalarla atılmıştır), birincisi Almanya, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu ve İtalya'nın (İtalya daha sonra bu pakten ayrılarak İttifak devletlerinin safına geçti) oluşturduğu İttifak Devletleri, ikincisi ise İngiltere, Fransa, Rusya ve daha sonra pakta katılan ABD'nin oluşturduğu itilaf devletleridir. İttifak devletleri pazar sorununu en fazla yaşayan devletlerdir ve daha saldırganlardır.

Almanya 2-3 Ağustos'ta Fransa'ya saldırarak savaşa girdi. Japonya da bu fırsattan yararlanarak 23 Ağustos 1914 te Almanya'ya savaş ilan etti ve Almanya'nın Uzakdoğu'daki sömürgelerini işgal etti. Kasım 1914'te Japonya kendi açısından savaşı bitirdi.

Osmanlı İmparatorluğu ise hem gelişen Alman emperyalizminin direktifleri doğrultusunda, hem de kendisinin geçmişe olan özlemi ile İttifak Devletlerinin yanında yer aldı.

Bu savaşa 60 milyonu Avrupalı olmak üzere 70 milyon insan askeri personel olarak katıldı. Bunların 9 milyonu, burjuvaların kendi kârlarını daha

fazla artırmak için ürettikleri "vatan" kavramı uğruna hayatlarını kaybettiler. Osmanlı İmparatorluğu çeşitli kaynaklarda farklı farklı yazsa da yaklaşık olarak 2.900.000 insanı silah altına aldı. Bunların 1 milyon 50 bini yaralandı ve/veya esir düştü, 253 bini Çanakkale'de, 60-90 bini Sarıkamış'ta donarak olmak üzere toplamda 400 bin de bu anlamsız, kirli savaşta hayatını kaybetti.

Lenin önderliğindeki Bolşevikler, burjuvaların sahte "vatan" yalanlarına kanmayarak başka ülkelerin emekçilerinden oluşan ordulara karşı savaşmak yerine kendi ülkelerindeki sınıf düşmanlarına karşı savaşa giriştiler ve Ekim 1917 de daha sonra Sovyetler Birliği diye adlandırılan dünyanın ilk sosyalist ülkesini kurdular.

I.E.P. Savaşın bitişi günü olarak Almanya ile Müttefik devletler arasında imzalanan antlaşmanın tarihi olan 11 Kasım 1918 kabul edilir.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı

I. EPS'ı tüm emperyalistler açısından yıkımla sonuçlanmış, Çarlık Rusya gibi büyük bir sömürü alanının emperyalist sistemden kopmuş, tüm dünyanın gözü önünde Marks'ın hayalleri Lenin'in önderliğinde gerçekleşmiş, ayaklar baş olmuş ve proletarya öncülüğündeki halk, tarihte ilk kez kendi iktidarını kurmuştu.

Yaşadığı krizden çıkmaya çalışan emperyalistler savaştan hemen sonra daha derin bir ekonomik ve sosyal krizle karşı karşıya kaldılar. Daha savaş yıllarında ve Sovyet deneyiminden sonra dünyanın birçok ülkesinde işçi hareketleri artmış, sosyalizmi hedefleyen isyanlar örgütlenmiş, yönetenler yönetemez, yönetilenler yönetilemez hale gelmişti. Kapitalist sistem kendi ömrünü uzatmak için daha kanlı bir senaryoyu sahneye koymaya hazırlandı ve adına II. EPS dedikimiz oyunu sahneledi.

Bizler açısından esas önemsenmesi ve ders çıkarılması gereken II. EPS'nin sahne arkasıdır. Savaşın hemen ertesinde oynanan oyunları görmez, onları incelemesek sistemin yaratmaya çalıştığı kafa karışıklığından bizlerde nasibimizi alırız. Bir Afrika atasözü der ki " aslanlar kendi tarihlerini yazıncaya kadar tarih hep avcılarının kahramanlıklarını anlatacaktır". Ve bugün tarihte Hitler aklanmaya Stalin karalanmaya çalışılmaktadır. Ne yazık ki buna birçok devrimci ilerici yapı ve insanlarda alkış tutmakta veya sessiz kalarak kendilerini "adam sanmaktadırlar".

I.EPS'ın da para babalarının kendi kasalarını doldurmak için cepheye sürdüğü emekçilerin dökülen kanı daha kurumadan, onlar yeni ve daha kanlı bir oyuna hazırlanmaya başladılar. Bu gün egemenler, Sovyetler Birliği ile Faşist Almanya arasında imzalanan antlaşmayı gerekçe göstererek Stalin nezdinde esasen tüm Sosyalist (Komünist) sisteme karşı saldırıya geçmiş bulunmaktadır. Özellikle genç insanların kafalarını karıştırarak tüm çözüm yollarını sistem içinde aramalarını hedeflemektedirler. Bu illüzyondan kurtulmak ve perde arkasını görmek için I. EPS'ından sonraki olayları kronolojik (tarih sırasına göre)

olarak sıralamak yeterli olacaktır sunuyoruz. Yukarıda da belirttiğimiz gibi I.EPS'ı 11 Kasım 1918 de sonlandı.

Savaşın üzerinden daha iki yıl geçmişti ki; Fransa ile Belçika arasında 7 Eylül 1920 de saldırmazlık antlaşması imzalandı. Bu antlaşmaya göre her iki devletten birine saldıran bir ülke diğer devlete de saldırmış kabul edilecek ve üçüncü devlete karşı iki devlet ortak savaşa gireceklerdi.

İngiltere ile Fransa arasında 20 Kasım 1920 de aynı içerikli antlaşma imzalandı. Fransa ile Polonya arasında 19 Şubat 1921 de ve Fransa ile Çekoslovakya arasında 25 Ocak 1924 yine aynı içerikli antlaşmalar imzalandı. İngiltere haricinde kalan devletlerle yapılan antlaşmalarla oluşturulan pakta "Küçük Antant" paketi adı verildi.

Bu girişimler için daha başlangıcı idi. Takvimler 1925 yılını gösterdiğinde yeni bir komedi daha sahnelendi emperyalistlerce. Komedi dememizin nedenini aşağıda açıklayacağız. Ama önce tarihi gelişmeleri vermeye devam edelim. Bu gün Kobani'de, Rojava'da ve Filistin'de olduğu gibi yalancı "barış havarileri" o günde aynı senaryoyla dünya insanlarını kandırıyorlardı. Yapılan her şeyin "barış için" olduğu yalanlarını yayıyorlardı.

Locarno Antlaşması 01.12.1925

İsviçre'nin Locarno kentinde 5-16 Ekim 1925 tarihleri arasında İngiltere, Fransa, İtalya, Belçika, Polonya ve Çekoslovakya, Almanya'nın da dahil edildiği o günlük bir toplantı düzenlediler. Burada prensipte anlaşılan tüm katılımcı ülkeler 01.12.1925 tarihinde Londra'da bir araya gelerek adına Locarno Antlaşması denen antlaşmayı imzaladılar.

Bu antlaşmaya göre Batı Avrupa'daki sınırların değişmezliği güvence altına alınıyor, ama Doğu Avrupa'daki sınırların revizyonuna (yeniden yapılandırılmasına) izin verililiyordu. Burada anlaşılacağı gibi hedefte Sovyetler Birliği vardı.

Briand-Kellogg Paketi 27 Ağustos 1928

İngiltere, ABD, Fransa, Japonya, Romanya, İtalya, Belçika, Çekoslovakya ve Almanya Paris'te ABD dışişleri bakanı Kellogg'un girişimleri ile bir araya geldiler ve görüşmelerde ortaya konan anlayışa göre; "taraf, aralarındaki sorunları barışçıl yollarla çözülecekler, eğer çözemelerse Milletler Cemiyeti'nin hakemliğini kabul edeceklerdir". Fransa, İngiltere'nin Almanya politikalarından rahatsız olduğu için ve İtalya da kendisinin yayılmacı politikasını engelleyeceği düşüncesinden dolayı antlaşmaya imza atmadılar. Diğer tüm devletler bu metni imzaladılar. Yine Sovyetler Birliği cüzamlı muamelesi görmüş ve bu pakta davet dahi edilmemişti. Bu pakt, daha sonra ABD'nin Sovyetler Birliği'ne karşı kuracağı NATO'nun da temeli sayılır.

Almanya-İtalya Dostluk Antlaşması 1 Kasım 1936

Almanya ile İtalya 1 Kasım 1936 da "Dostluk Antlaşması" nı imzalarlar. Burada da içerik aynıydı; Almanya'ya veya İtalya'ya herhangi bir ülke saldırırsa diğer ülke kendisine saldırılmış sayacak ve üçüncü ülkeye karşı anında savaş ilan edecekti. Almanya bu antlaşmadan sonra Avusturya üzerindeki baskılarını daha da artırdı.

Anti-Komüntern (Anti-Sovyet) Pakt

25 Kasım 1936

Bugün olduğu gibi o günde dünya gericiliğinin başını çeken; ABD, İngiltere ve Fransa'nın desteği ile, Avrupa kıtasının üzerindeki bağınaz hayallerini gerçekleştirmeye çalışan Alman emperyalizmi, bu hayallerini tüm dünyaya yayabilmek için Japon gericiliği ile 1936'nın Kasım ayında görüşmelere başladı. Bu defa sahne değişmiş, oyuna yeni bir oyuncu alınmıştı ama (II.EPS'ından sonrada sık sık karşılaştığımız gibi) senaryo hep aynı bayat senaryoydu. İki ülke arasındaki Anti-Komüntern paketi resmen 25 Kasım 1936 yılında kuruldu.

Paktın adından da anlaşılacağı üzere hedefte, o güne kadar dünya üzerinde proletaryanın kendi iktidarını kurduğu tek devlet olan Sovyetler Birliği vardı. Bu pakta daha sonra sırası ile; 6 Kasım 1937 de İtalya, Şubat 1937 de Macaristan ve 27 Mart 1939 da İspanya katıldı.

I.EPS'ndan görünürde galip çıkan emperyalist devletler de (İngiltere, Fransa) esasen Almanya gibi savaşın kaybedenler listesindeydiler. Savaştan büyük karlarla çıkmayı uman emperyalistler daha büyük bir bunalımla karşı karşıya kalmışlardı. Evdeki hesap çarşıya uymamış işçi sınıfı ayaklarının üzerine dikilmiş ve dünyanın üzerinde kendi kızıl bayrağını sallayarak "BAŞKA BİR DÜNYA MÜMKÜN" demişti.

Yoksulluk ve savaşlardan bıkan (özelde Avrupa olmak üzere) dünya emekçileri Ekim devriminin açtığı kızıl güzergâhtan ilerlemek istiyorlardı. 1918-19 tarihleri arasında dokuz ay yaşayan Münih Komünü, ve 1919'da yaklaşık beş ay süren Macaristan Sovyet girişimi gibi devrim girişimleri emperyalistlerin korkulu rüyası haline gelmişti.

Yukarıda da aktardığımız gibi savaştan hemen sonra bu "karabasan"dan kurtulmak için İngiltere ve Fransa Almanya'yı Sovyetler Birliği'ne karşı kıskırtmaya başladılar. Sınıf çıkarları gereği buna mecburdular. Sıraladığımız antlaşmaların dışında İngiltere, Almanya'nın kendisine ödemesi gereken tüm savaş borçlarını sildiğini bildirdi, Fransa ise, Versay Barış Antlaşması ile kendisine tanınan "Almanya'nın silah üretimini kontrol etme yetkisinden" feragat ettiğini açıkladı.

II.EPS'nin Ayak Sesleri

Diğer emperyalistlerin bir kısım desteği ve göz yummalarıyla semiren Alman emperyalizmi (Bugün de IŞİD'in olduğu gibi) Hitlerin önderliğinde 11 Mart 1938 de hiç silah kullanmadan Avusturya'yı işgal etti. Dünya gericiliğinin buna ses çıkarmamasından cesaretlenen Alman faşistleri bu defa da gözlerini Çekoslovakya'ya diktiler. Tarih 29 Ekim 1938'i gösterdiğinde sahnede adına Münih Antlaşması denen ve konusu Çekoslovakya olan 3. sınıf bir komedi sergilenmeye başladı.

Almanya, İngiltere, Fransa ve İtalya başkanlarının katıldığı ve Münih'te düzenlenen konferansta, Çekoslovakya'nın sınırlarının içinde bulunan ve nüfusunun çoğunluğunu Almanların oluşturduğu Sudet bölgesi bu gerekçe ile Faşist Alman devletine verildi. Bu konferansa konunun ana muhatabı olan Çekoslovakya devleti davet dahi edilmedi. Almanya, antlaşmaya dayanarak 1 Ekim 1938 de Sudet bölgesini, ve daha sonrada 15 Mart 1939'da da tüm Çekoslovakya'yı, emperyalistlerin alkışları altında ve yine tek kurşun atmadan

işgal etti.

Aklanan Hitler Karalanan Stalin

Tüm bu gelişmeler olurken Sovyetler Birliği de kendisini güvenceye almak için uluslara arası girişimlere başladı. SSCB'nin dönemin dışişleri bakanı Maksim Litinov aracılığı ile Nazi yayılmacılığına karşı İngiltere ve Fransa'ya önerdiği ortak pakt antlaşması her iki ülke tarafından da ret edildi. Kendi aralarında "aşılması mümkün olmayan, etrafı görülmez duvarlarla örülü kağıttan kaleler" kuran para babaları, Sovyetler Birliği'ni yalnız bırakmışlardı.

Takvimler 1939 yılının son aylarını gösterdiği günlerde, artık dünyada savaş çanları hiç olmadığı kadar güçlü çalmaya başlamıştı. Yukarıda aktardığımız verilerden sonra geleceği görmek için kahin olmaya gerek yoktu. Tüm müttefik arayışları boşa çıkan Stalin önderliğindeki SSCB'nin önünde savaşa hızlı bir şekilde hazırlanmaktan başka bir seçenek kalmamıştı.

Diğer ülkelerin topraklarında gözü olmayan SSCB, haklı olarak savaş teknolojisi yerine Sosyalizmin inşasına yatırım yapmıştı. Geri teknolojisini geliştirmek ve savaşa hazırlanmak için Stalin'in değimi ile "ülkenin en az bir- bir buçuk yıla ihtiyacı var"tı. Bu süreyi kazanmak için dönemin dışişleri bakanı Vyacheslav Mihayloviç Molotov aracılığı ile Hitlerin Nazi Almanyası ile temaslara geçildi. Tarihin gerip bir cilvesi olarak çaldığı tüm kapılardan olumsuz yanıt alan SSCB, Nazilerden olumlu yanıt aldılar ve Nazilerle, Komünistler arasında Alman-Sovyet Paktı yada diğer adıyla Molotov-Ribbentrop Paktı kuruldu.

Bu olayı Sovyet halkına radyodan duyuran Stalin, yaşanan sürecin geçici olduğunu ve Alman emperyalistlerinin eninde sonunda Sovyetlere de saldıracağını vurguladıktan sonra, SSCB'nin önündeki görevin bir an önce sosyalist inşayı tamamlayarak savaşa hazırlanmak olduğunu açıklar.

Ara başlıkta da belirttiğimiz gibi, bugün Stalin ile Hitler aynı kefeye konularak Hitler aklanmaya Stalin karalanmaya çalışılıyor.

Bu saldırılar şimdi başlamış değil elbette. Kendi yarattıkları Tepegöz 'den Stalin'in önderliğindeki SSCB halkının büyük fedakarlığı ile kurtulduktan hemen sonra "Soğuk Savaş" diye adlandırılan süreçle birlikte kara çalmalar başladı. Bunun halk üzerinde çeşitli derecelerde etkisi olsa da esas etki 1990'larla Rusya sosyal emperyalizminin çökmesi ile birlikte kendisine hedef olarak sosyalizmi alan ve isimlerinde komünist kelimesi geçen örgütlerde görüldü. Bu yapılar da yaşanan inanç kırıklığına, bir de tarihi yeteri kadar araştırmamak, olay ve olguları geliştiği süreçten koparak ele almak gibi anti bilimsel yöntemlerde eklenince Stalin hemen hedef tahtasına kondu.

Yazıda, şimdiye kadar kronolojik sıra ile aktardığımız ve tamamı emperyalist kaynaklardan alınan tarihi gerçekler bile SSCB'nin neden Nazi Almanyası ile "antlaşma" yapmak zorunda kaldığını anlamaya yetecektir.

II.EPS Başlaması

Başta da belirttiğimiz gibi aslında savaşın ön hazırlıkları 1920'lerde başladıysa da, savaşın resmi başlangıcı olarak Alman emperyalizminin Polonya'yı işgal günü olan 1 Eylül 1939 tarihi kabul edei-

li. Bunun nedeni ilk kez silahların kullanılmasıdır (Çekoslovakya ve Avusturya işgallerinde hiç bir direnişin olmadığını tekrar hatırlatalım). Bu işgal esnasında Nazi ordusu ile Sovyet ordusu kısa süreli bir çatışma yaşasa da, olay karşılıklı görüşmelerle tez zamanda çözüldü.

Doğuda şimdilik istediğini elde eden Naziler hiç kimsenin beklemediği bir anda yönlerini Batı Avrupa'ya döndüler. Takvimler 10 Mayıs 1940'ı gösterdiğinde Hitler önderliğindeki Faşist Almanya aynı anda Belçika, Hollanda ve Fransa'ya savaş ilan etti.

Hollanda beş gün direnir ve 15 Mayıs 1940 ta, Belçika onaltı gün sonra 26 Mayıs 1940'ta ve Fransa'da kırk dört gün dayanır ve 23 Haziran 1940 ta teslim olur (Fransa teslim oldudan önce askeri güçlerini Afrika'ya çekmiştir). Norveç ve Danimarka "büyük kahramanlık örneği" göstererek 1 saat dayanırlar.

Sovyetler Birliği Nazilere karşı savunma hattını güçlendirmek için Baltık Ülkeleri'ni 18 Haziran 1940'ta işgal etti. İngiltere 25 Ağustos 1940 ta ilk kez Berlin'i bombaladı. Afrika'da çatışmalar hız kazandı. Almanlar 22 Haziran 1941 de Sovyetler Birliği'nin sınırını geçti. Japonya pasifikteki ülkeleri işgale başladı. Pearl Harbor saldırısından sonra (7 Aralık 1941) ABD savaşa dahil oldu. Savaş 8 Mayıs 1945'te Almanyasının ve 14 Ağustos 1945'te de Japonyanın yenilgiyi kabul etmeleriyle sona erdi. Resmi olarak Japonya'nın imzaladığı teslim belgesinin tarihi olan 2 Eylül 1945 son gün olarak kabul edilir. SSCB'de bu tarih 9 Mayıs 1945 tir.

Bu savaşta Almanya, İtalya ve Japonya'nın oluşturdukları pakta Mihver Devletler, İngiltere, ABD, Fransa ve SSCB'nin oluşturduğu pakta da Müttefik Devletler adı verildi. 100 milyondan fazla askeri personel savaşa dahil oldu. Sivil ölümlerinin de çok olduğu bu savaşta çeşitli kaynaklarda farkı farklı yazmasına karşın yaklaşık 50 milyon insanın öldüğü kabul edilir. Bu insanların 20 milyonu SSCB vatandaşıdır. Yine 6 milyon civarında Yahudi'nin Naziler tarafından katledildiği aktarılır. Ve ilk defa Nükleer silah (Hiroşima ve Nagazaki'de) bu savaşta kullanıldı. Emperyalistlerin amacı Almanlarla SSCB'yi karşı karşıya getirerek ikisini de zayıflatıp eski düzenlerini kurmaktı. Ama yine olmadı; savaş sonunda (1949 Çin devrimini de katarsak) dünyanın 1/3'ü Sosyalist Blok'a geçti.

I. EPS'ndan eli boş dönenler, II.EPS'ı daha büyük bir zararla bitirmek zorunda kaldılar. Yaşananlardan ders çıkart(a) mayanlar için "tarih, tekrerründen ibarettir". Ve emperyalizm zekasal bir sorundan değil ama doğası gereği ders çıkartma yetisine sahip değildir. Çünkü onun dünyası, esasen kanla beslenen aşırı kar üzerine kurulu bir düzendir. Ne yaparlarsa yapsınlar eninde sonunda çıkarları karşı karşıya gelir ve savaş kaçınılmazlaşır.

III.EPS Mümkün mü?

Birçok insan, nükleer silahların ulaştığı korkunç yıkım boyutuna dikkat çekerek, bunun mümkün ol(m)amayacağını belirtir. Gerekece olarak da; böyle bir savaşta bu günkü hesaplamalarla en az 3/4 kullanılmaz hale gelecek olan dünyanın, emperyalistler de dahil kimsenin işine yaramayacağını, bu yüzden de para babalarının bu işe yanaş(a)mayacaklarını gösteriyorlar. İlk bakışta mantıklı gibi

görünen bu çıkarsam öz itibari ile büyük bir yanılısamdır.

Sosyalist bloğun 1990'da real çöküşüyle birlikte kısa süreliğine dünya, askeri jandarmalığını ABD'nin yaptığı tek kutuplu bir görünüme aldı. 1996'da Şangay İşbirliği Örgütü'nün kurulması yeni bir sürecin habercisiydi. Rus emperyalizminin Putin önderliğinde kendisini kısa zamanda toparlaması ve Çin Sosyal emperyalizmini de yanına çekmesi ile birlikte dünya en azından şimdilik iki kutuplu bir görünüme büründü. Şimdilik diyoruz çünkü AB ve Japonya halen sahnedeki rollerini tam almış değiller.

ABD, 1990'ların başında George Soros aracılığı ile Kafkaslarda etkisini hissedilir bir noktaya getirdi. Kendi arka bahçesindeki bu gelişmelerden rahatsız olan Rusya bölgede yeniden egemenliğin kurmanın yollarını aramaya başladı. Tam bu sırada ABD'nin kışkırtması ile Gürcistan, Ağustos 2008'de özerk bölge olan Güney Osetya'yı işgal etti. Rusya'nın yanıtı kimsenin beklemediği kadar hızlı ve bir o kadar da sert oldu. Gürcistan uluslar arası yardım alamadı ve kısa sürede yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldı. Filler tepişirken çimenler bir kez daha ezildi ve iki kutuplu dünyanın görünen ilk kurbanı Gürcistan oldu. Daha sonra Suriye ve Ukrayna üzerinde de aynı oyunlar oynandı ve Rusya her seferinde kendisinin de artık bir başrol oyuncusu olduğunun kabul edilmesi için gereken ne varsa yaptı. Daha 2007 de Şangay İşbirliği Örgütü'nün Bışkek zirvesinde Putin bu günleri işaret edercesine "tek kutuplu dünya kabul edilemez" demişti. Bu gün IŞİD üzerinden oynanan oyunun başlangıcı da aynı kanlı senaryonun bir tekrarıdır.

ABD son yıllarda Almanya'daki askeri güçlerinin önemli bölümünü geri çekti. Almanya, askeri gücünün eğitimine ağırlık vermeye, ve başka ülkelere asker göndermeye başladı (Hitlerin gelişim sürecini anımsayalım). Almanya'nın şu an 15 değişik ülkede askeri bulunmaktadır. Buradaki temel amaç bunların tecrübelerini artırmaktır.

Almanya'da bir yandan işsizlik artarken, öte yandan iş ve işçi bulma kurumlarının içinde askere alma odaları mantar gibi bire ortaya çıktı. Asker sayısını gün geçtikçe arttırılıyor. Peki bu hazırlıklar ne için?

Herkesin üç maymunu oynadığı bir dönemde nasıl oldu ise ABD'nin Almanya'daki "tüm yaşayanları (Merkel dahil olmak üzere) dinlediği" skandalı patlak verdi. Bu yetmiyormuş gibi Alman istihbarat örgütünden bir kişinin "çift taraflı ajan" olduğu tespit edildi. Daha dün kadar Almanya'nın her türlü savunmasından sorumlu olan ABD, neden bunlara ihtiyaç duysun? Gerçekten bunlar bilinmeyen şeyler miydi?

Almanya komşu ülkeler (özellikle Çek Cumhuriyeti ve Polonya) üzerindeki hegemonyasını güçlendirmeye başladı. Afrika ülkeleriyle ilişkilerini geliştirirken oradaki "iç karışıklıklara" NATO aracılığı ile askeri müdahalelere başladı.

Normalde "dış yardımlarda" parlamentoya danışma zorunluluğu olmayan Dışişleri Bakanlığı Irak yardımı sırasında bir ayak oyunu ile olayı parlamentonun ve dolayısı ile Alman kamuoyunun gündemine taşıyarak durumu meşurlaştırdı ve gelecekteki müdahalelerin önünü de açtı. IŞİD' a karşı savaşın Peş-

mergelere sözde yardım götüren Alman uçakları "arıza nedeniyle" yaklaşık bir hafta Bulgaristan'da çakılı kaldı. Hemen ardından Alman ordusunun modernize edilmesi gündeme taşındı.

Japonya bir taraftan deflasyonla (enfasyonun tersi, yani eşyaların fiyatlarının düşmesi ve fakat satışların buna rağmen artmaması) boğuşurken bir taraftan da yeniden askeri birlikler oluşturmaya başladı. Kime ve neye karşı?

Fransa, Almanya'nın AB içindeki etkisinden rahatsız olduğunu daha yüksek sesle dillendirirken bir yandan da Almanya ile birlikte veya yalnız olarak Afrika ülkelerine ABD'nin Irak'a ve Afganistan'a götürdüğü tarzda "demokrasi" götürüyor, o da NATO aracılığı ile ordusuna deneğim kazandırmaya çalışıyor.

Çin ve Rusya da diğer emperyalistleri aratmayacak oranda silahlanmaya ağırlık vermeye başladılar. Çin Afrika ülkelerine muazzam oranda yatırımlar yaparak kıtadaki siyasi otoritesini güçlendirmeye çalışmaktadır. Rusya yanı başındaki Ukrayna'nın iç işlerine "dolaylı olarak" müdahale etmekte, Avrupa'nın tüm ambargo girişimlerine ve ABD'nin NATO aracılığı ile yaptığı tehditlere karşı hiç istifini bozmadan kendi bildiğini okumaktadır. Polonya II. EPS'nı hatırlatarak Rusya'ya karşı Ukrayna sınırına asker yığmakta ve Almanya ile ilişkilerini geliştirmek için başbakanını Merkel'le görüşmeye göndermektedir. Bunu yaparken ülkelerini II EPS sırasında esasen kimin işgal ettiklerini de unutmaktadırlar.

ABD, dünyanın jandarmalığını elden bırakmamak için bir yandan Rusya ile güç savaşına girişirken, bir yandan da Almanya ile ipleri germektedir.

Bu saydığımız veriler bu gün yeni bir EPS'nın çıkması için yeterli midir? Bizce değildir. Hatırlanacağı üzere II. EPS öncesi silahlanmanın bir seviyeye gelmesi esas neden değildi. Gerçekte olan emperyalistlerin içine girdikleri ve debelendikçe daha fazla gömüldükleri ekonomik bataktı. Denebilir ki günümüzde de ciddi ekonomik bunalımlar yaşanmaktadır. Tamamen doğru, ama bu sıkıntılar henüz bölgesel kalmakta ve emperyalizmi büyük buhrana sürüklememektedir. Fakat bu demek değildir ki yarın işler yine böyle gidecek. Bunun farkında olan emperyalist devletler, şimdiden savaşın ön hazırlıklarını tamamlaymaya çalışmaktadırlar. Yukarıda söylemeye çalıştığımız esas olarak budur.

Rivayete göre bir gün bir gazeteci Einstein'a "üçüncü dünya savaşı nasıl olacak?" diye sorar. Einstein' da ona "3.sünü bilemem ama 4.sü okla yayla olacak" der.

Evet son söz olarak yinelersek; bu gün için erken görünen III. EPS'nın, atom bombalarının yıkıcı gücünden kaynaklı yarın çık(a)mayacağına kimse kendini inandırmamasın. Burjuvaziden, onda hiç olmayan vicdanının sesini dinlemesini beklemek tam bir safliktir.

Bu emperyalizmin doğasını anlamamaktır.

Bu dünyayı sınıf penceresinden değil gönül penceresinden değerlendirmektedir. Unutulmamalıdır ki; filler için çimen ne kadar kıymetli ise emperyalistler için de insan hayatı ve doğa o kadar kıymetlidir.

NO PASSARAN! Faşist PEGIDA'ya Geçit Yok!

2014 Ekim ayından bu yana özellikle Dresden'de başlayıp giderek farklı şehirlerde eylemler düzenleyen ırkçı - faşist PEGIDA hareketi, Villingen'de de 12.01.2015'te saat 18.30'da Münster Platz'da bir eylem düzenleyeceğini açıklamıştı. Villingen - Schweningen'de PEGIDA'nın ilk kez gerçekleştireceği bu eylemin, görkemli bir karşı duruş ile geri püskürtülmesi oldukça önemli idi. ATİF, ADHK, MLPD, Antifaşist Organizasyon Villingen - Schweningen, DKP olarak bir araya geldik ve

PEGIDA'nın eylem örgütlediği yerde ama onlardan bir saat önce başlamak kaydıyla biz de eylem yapma kararı aldık. Ancak toplantıda yerli ve göçmen sol örgütlerin dışında DGB, kiliseler, SPD vb. partilerin de yer aldığı ikinci bir protesto eyleminin daha saat 18.00'de başlatılacağını öğrendik. İki eylemin birleştirilmesi noktasında uğraşıldı ise de bazı kaygılardan kaynaklı bu mümkün olmadı. Sonuçta yarım saat arayla başlayan iki ayrı protesto eyleminin yapılmasında karar alındı.

Pazartesi akşamı saat 17.30'da yerli ve göçmen devrimci örgütlerin organize ettiği eylem yerinde kitle toplanmaya başladı. Eylemin ilk saatlerinde 300 - 350 civarında kitle toplandı. Saat 18.00'e yaklaştığında ikinci eylem alanı için de insanlar toplanmaya başladı ve 1000 - 1300 civarında insan da bu alanda toplanınca yoğun bir polis gücü, her iki eylem alanını da kontrol altında tutmaya başladı. Saatler 18.30'u gösterdiğinde PEGIDA toplanmaya başlayınca kitlenin güçlü protesto sloganları ile karşılaştılar. Polis PEGIDA taraftarlarını koruma altına alabilmek için, devrimci güçlerin önünde barikat oluşturdu.

Eylemin sürdüğü saat 20.00'ye kadar, polisin devrimci - demok-

ratların bulunduğu topluluğa karşı kameraya çekme, sözlü sataşma vb provokatif tavırlara girerken, PEGIDA'nın yaptığı provokasyonlara gözyüman tavrı gözlerden kaçmıyordu.

PEGIDA'nın eylemi karşısında, kitlenin, kararlılığı ve coşkusu umutları büyütüyordu. Etkili soğuk havaya rağmen kitle kararlılıkla alandan ayrılmayıp coşkulu sloganlarını haykırmayı sürdürünce, saat 20.00'ye doğru PEGIDA taraftarları alanı terk etmek zorunda kaldı. PEGIDA'nın alandan ayrılmasından sonra, bundan önce olduğu gibi, bundan sonra da Villingen - Schweningen'de ırkçı - faşist hareketlere karşı tavizsiz olunacağını altı çizilerek eyleme son verildi.

HANNOVER FAŞİZME GEÇİT VERMEDİ!

Almanya'da Dresden'de başlayıp birçok şehire sıçrayan ırkçı PEGIDA hareketinin Hannover'deki (HAGIDA) yürüme istekleri karşı direniş bekledikleri yürüyüşü olanaksız kıldı.

Batının İslamlaştırılmasına yurtsever Avrupalılar adı altında örgütlenmeye çalışan ırkçı-faşist güçler göçmen işçi ve emekçilere karşı yalan yanlış propagandalarla yerli işçi ve emekçileri

karşı karşıya getirmek istemektedir. Buna inanan az sayıda insan Alman işçi ve emekçilerinin ezici çoğunluğunu buna karşı durmaktadır.

Hannover'de aynı amaçla yürümek isteyen ırkçılara karşı Hannover halkı tek yürek oldu. 200 civarındaki HAGIDA'ya karşı, 20 bine yakın anti-faşist kitleden faşizme geçit yok yanıtı aldı. Polisin çembere alarak ko-

ruduğu ırkçılar anti-faşist kitle tarafından çembere alındı ve atıkları sloganlarıyla nefeslerini kestiler. Alman polisinin ırkçılara yürütme çabası da kitlenin kararlı duruşu sayesinde geri tepti. "Hoch die Internationale solidarität, Naziler defolun, herkese kalma ve oturma hakkı, faşizme karşı omuz omuz" vb sloganlar hep bir ağızda ve gür bir şekilde

atıldı.

Partizan ve ATİK kitlesi de eylemde yerlerini alarak, faşizme karşı öfkelerini haykırdılar. Çok az sayıda duyarlı göçmenin yer aldığı eylem, polisin ırkçıların eylemini sona erdirdiklerini açıklamasından sonra anti-faşist kitle ıslık ve alkışlarıyla başarılarını kutladı.

ERMENİ SOYKIRIMININ 100. YILINDA, HRANT DİNK'İ SAYGIYLA ANIYORUZ!

Osmanlı'dan devraldığı katliamcı bayrağı, günümüze kadar resmi ideoloji olarak taşımayı başaran faşist Türk Devleti, bundan 8 yıl önce, 19 Ocak 2007 tarihinde AGOS gazetesi genel yayın yönetmeni Hrant Dink'i katletti. Katliamın tetikçilerinde Ogün Samast ve Yasin Hayal kısa sürede göz altına alınıp tutuklansalar da, esas sorumluları hiç bir zaman ortaya çıkarılmamıştır ve çıkarılmayacaktır da. Ogün Samast gözaltına alındıktan sonra, arkasında Türk bayrağıyla yapılan çekimlerin medyaya servis edilmesiyle katillerin kimler olduğunun mesajı verilmekteydi. Hrant Dink'i katledilmesi emrini veren faşist Türk devleti ve onun günümüz temsilcisi AKP hükümetidir. Başta Ermeniler olmak üzere, tüm ezilen emekçiler bu katilleri ve emir verenleri çok iyi tanımaktadır ve unutmayacaktır.

Ermeni bir aydın olan Hrant Dink, her daim devletin gerici ve katliamcı politikalarını teşhir edip, bu katliamlara karşı mücadele etmiştir. Hrant Dink Anadolu topraklarında yaşayan Türk, Kürt, Laz, Ermeni tüm ezilen ulus ve milliyetlerin birlikte özgürce yaşayabileceğine olan inancı ve bu uğurda verdiği mücadeleden

taviz vermediği için hedef seçilmiştir. Hrant Dink bunun yansırı işçi ve emekçilerin, ezilen ulus ve milliyetlerin mücadelesini sahıplendiği ve katliamcı, baskıcı devletin, sömürü düzeninin kirli yüzünü her defasında teşhir ettiği için devlet eliyle katledilmiştir.

Hrant Dink'in katledilişinin 8.

Yıldönümü aynı zamanda Anadolu topraklarında tarihin en büyük acılarından biri olan Ermeni soykırımının da 100. Yıldönümüne denk gelmektedir. Geride bıraktığımız yüzyılın en derin acılarından biri olan 1915 Ermeni soykırımı, tarihin en büyük insanlık suçlarından birisidir. Sadece Ermeniler değil aynı

zamanda, Ezidileri Süryanileri, Asurileri, Keldanileri ve Rumları da hedef alan bu soykırım politikası, günümüzde Kürtlere ve Alevilere yönelik baskı ve katliamlarla devam etmektedir. "Tek Dil, Tek Millet, Tek Devlet, Tek Bayrak" gibi tekçi zihniyetle hareket eden faşist Türk Devleti katliamlarına her geçen gün

yenilerini eklemektedir. Hrant Dink yaşanan Ermeni soykırımını ve tarih boyunca süre gelen katliamları araştırdığı, yazdığı ve devletin soykırımcı, katliamcı yüzünü teşhir ettiği için katledildi. Bu katliam aynı zamanda devletin Ermenilere olan düşmanca tutumunun devamıdır.

Onu katledenler; çeşitli milliyet ve inançlardan Türkiye halkının yüzbinler olup sokağa akarak sahipleneceklerini hesaba katmamışlardı. Hrant Dink'in katledilmesiyle birlikte onu sahiplenen, onun bıraktığı bayrağı devr alan yüzbinlerce insan, "Hepimiz Hrant'ız, Hepimiz Ermeni'yiz" diyerek katledildiği alanda onu sahiplendiler. Bugünde her 19 Ocak'ta binlerce yürek Hrant Dink'i anmak için sokaklara çıkmaktadır ve güçlü bir şekilde "Biz bu dava bitti demedikçe bu dava bitmeyecektir" diyerek hesap sormaktadırlar.

Tarihin en derin sayfalarına yazılan katliamlar, geleceğin engin takviminde en yüce direnişlerle anılmayı hak ederler. Barışın beyaz bir güvercine dönüştüğü onurlu gazeteci Hrant Dink, faşizmin karanlığına yakılan bir meşaleydi. Katledilişinin 8. yıldönümünde Hrant Dink'i saygıyla anıyoruz. Gene Ermeni soykırımının 100. Yıldönümünde kaybettiklerimizi bir kez daha saygıyla anıyoruz!

Çelik Aldığı Suyu, Su Bulduğu Yolu Unutmayacaktır!

Hrant Dink'in Katillerini Unutmayacağız, Affetmeyeceğiz!

Hrant Dink Ölümsüzdür!

Augsburg'da Murat Çakır ile Rojava Devrimi ve Kobane üzerine söyleşi

Augsburg Enternasyonal Kültür Merkezinde, 11. 01. 2015 tarihinde Murat Çakır ile

Emperyalist stratejiler, DAİŞ saldırıları, Rojava Devrimi ve olaşı gelişmeleri kapsayan söyleşi yapıldı.

Dernek adına yapılan selamlaşmanın ardından, Demokrasi Mücadelesinde ve Kobane'de

şehit düşenler için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı.

Yapılan saygı duruşu sonrası konunun özgünlüğüne dair yapılan açıklamaların ardından Murat Çakır sinevizyon eşliğinde yaptığı sunuma geçerek; "Şu anda Emperyalist stratejilerin Orta Doğudan- Kafkas'lara kadar petrol ve enerji kaynakları üzerindeki hakimiyet üzerine şekillenmektedir. Dolayısı ile bölgede önemli jeopolitik konumu olan Türkiye'nin ve Türkiye üzerine

bu stratejileri dikkate almadan analizler geliştirmek pek sağlıklı olmayacaktır. Orta Doğuda ortaya çıkan Rojava'nın Emperyalistleri ve bölge egemenlerini rahatsız eden bir olgudur" belirlemede bulundu. Daha sonra Rojava'da ortaya çıkan Demokratik Özerklik deneyiminin etnik, dinsel ve öz savunma pratiğinde Kadının rolüne değinerek, Kobane'nin DAİŞ çetelerine karşı savunma alanı haline geldiğini, Kobane'de direnen güçler arasındaki devrimci dayanışmayı da söyleyerek, Ulusal

Birlik ve Kadim Milliyetler sorununa da değinerek konuşmasını sonlandırdı.

Katılımcıların ilgi ile dinlediği, yapılan konuşmalar ve sorulan

sorularla farklı eleştirilerde dile getirilerek, toparlama bölümü ile etkinliğin finalinde bir arkadaş tarafından okunan Kobane adlı şiir ile etkinlik sonlandırıldı.

HRANT DINK'İ ERMENİ SOYKIRIMIN 100. YIL DÖNÜMÜNDE ANMAK!

Mahmut Özkan

Anadolu halklarının bin yıllık düşünün, kardeşliğin sesiydi o. Özgürlüğün sesiydi. Ve karanlığın efendileri, 19 Ocak 2007'de, güpegündüz yol üstünde öldürdüler onu. Ölümüyle bile ses oldu, göz oldu, dil oldu. Ölümüyle bile yürek oldu. Nice yıllar geç- ti aradan, adalet görünmedi şafakları aydınlatmak için. Sürüp giden mahkeme bir komediye dönüştü. Tetiği çeken yakalanıp, yaşı küçültülerek çocuk suçlu uygulamasına sokularak cezalandırılrsa da, cinayeti organize edenler, henüz özgür.

Hrant Dink 19 Ocak 2007'de katledildi. Hrant Dink'in katledilmesinin üzerinden tam 8 yıl geçti. Bu katliamın politik ve tarihsel nedenlerini kapatmak için Türk devleti adeta meseleyi basit bir kriminal olaya çevirmeye çalıştı. Bugünden geriye doğru baktığımız da Hrant Dink davasının ele alınışı tam anlamıyla geleneksel Türk devlet yapısını karakterize etmektedir. Hrant Dink'in katledilmesi adeta egemen sınıfların bir biriyle olan kavgasının bir argümanına dönüşmüş durumda. Bu ele alış, mesele üzerinde zengin bir manipülasyon ve kafa karışıklığı yaratma zemini de oluşturmaktadır.

Devletin Ermeni Düşmanlığına Eklediği Son Halka: Hrant Dink!

Hrant Dink'in katledilmesinde en küçük bir gizlilik kuralı dahi yoktu. Hatta ortaya çıkan telefon kayıtlarında güvenlik yetkilileri tetikçinin teslim olma biçiminin ve öldürmenin bu şekilde olmayacağını dahi ifade etmektedirler. Bu "operasyonun" Talat Paşa suikastı gibi olması tasarlanmıştı. Suikastçı Hrant'ı yakın mesafede tam ensesinde vuracak ve vurduğu yerde teslim olacaktı. Ama öyle olmadı. Mesaj bu şekilde eksik ve sınırlı verilmiş oldu. Kısa zamanda tetikçi ve onun dar çevresi gözaltına alındı ve tutuklandı. Dönemin yetkilileri bunun milli bir duyarlılıkla bir grup gencin işi olduğunu apar topar ifade etti. Ama bununla yetinilmedi, Ogün Samast'ın bir yanında asker diğer yanında polisle ellerinde Türk bayrağı ile çekirtilen fotoğraf ve "vatan toprağı kutsaldir kaderine terk edilemez" arka fonlu bir başka fotoğrafta medyaya servis edildi. Böylece Hrant'ın katledilmesine dair tarihsel ve politik mesajların ilki verilmiş oldu.

Suikastın oluş biçimi, nedenleri ve genel panoraması çok açık ve nettir. Hrant'ın katledilmesi noktasında tüm devlet kademesinde zımnı bir mutabakat sağlanmıştır. Bu katliam için politik iklimi bizzat meclisteki faşist partiler ve onların medyası yaratırken, tetiği çekmeye dünden hazır olan Özel Kuvvetler soyunmuş ve onları pusuya düşürmek için hazır bekleyen dönemin hükümeti ve onun içindeki tüm klikler de buna göz yummuştur. Böylece devletin bir kliğinin tetikçiliğine diğer kliği nezaret ederek katliam gerçekleşmiş oldu. Kuşkusuz bu katliam devletin yeniden kendini organize etmesi için sürdürdüğü arayışın oluşmasında ciddi bir politik iklim de yarattı. Bu iklimin oluşması için AKP ve Gülen Cemaati'nin özel ve sinsi bir çabası ve planı olduğundan hiç kuşku duymamak lazım.

Devlet Kendini Restore Ederken Yine

Ermeniler Kullanıldı!

Hrant'ın ölüsü klik kavgalarında bir manivela olmuş Türk egemenleri tarafından pinpon topu gibi oradan oraya geçen bir oyuna çevrilmiştir. Bu durum hala devam etmektedir. Düne kadar Ergenekon bağlantıları öne çıkarırken, bugün "paralel yapı" polisleri ile bağlantılandırılıyor. Tetikçiler dönemin ruhu neyi gerektiriyorsa ona göre ifadeler verecek şekilde yönlendiriliyor.

Hrant'ın katledilmesinden hemen sonra AKP'de temsiliyetini bulan kliğin uzun soluklu ön çalışmasını yaptığı Ergenekon operasyonları ile TSK'nın dizayn edilmesi zemini yakaladığı görülmüştür. 4 Mayıs 2007'de dönemin genelkurmay başkanı Yaşar Büyükanıt ile Tayyip Erdoğan ünlü Dolmabahçe görüşmesini gerçekleştirir. Bu görüşmede ne türden pazarlıklar yapıldığı bir sır gibi gözükmese de gelişmeler bunu bir sır olmaktan çoktan çıkartmıştır. Bu görüşme sonrası Hrant Dink davasının

seyrinin değiştiği, savcılarının meselenin arka planını açığa çıkarma iştahlarının birden sönmüldüğü de bilinmektedir. Genel kanı Ergenekon operasyonlarına dair kapsam ve boyutun tartışıldığı ve ortak bir çerçeve oluşturulduğu yönündedir. Tayyip Erdoğan'ın Hrant Dink'in katledilmesi üzerinden özel kuvvetlerin kalbine kadar inileceğine dair tehditler savurduğunu düşünmemek için hiçbir neden yoktur. Yapılan anlaşmanın devletin yeniden yapılandırılması ve bunun olabildiğince yumuşak olması eksenindedir. Hrant Dink'in katledilmesinin bu noktada güçlü bir araca dönüştürüldüğü de açıktır. Ancak olan şey yeniden yapılandırmada yakalanan ortaklık karşısında Hrant Dink'in katledilmesinin olabildiğince üstünün örtülmesi ve sığlaştırılması olmuştur. Devlet akli ve onun tarihsel-politik çıkarları devletin yeniden restore edilmesinin daha az şiddetle gerçekleşmesinde uzlaşmıştır.

Türk Devletinin Siyasal Gericiliğinin Harcındaki Kan!

Bugün şu tarihsel analogiyi (benzerliği) yapabiliriz. 1915 Ermeni soykırımı tekçi, faşist uluslaşma sürecinin ilk, en kanlı, vahşi aracı olarak kullanılmıştır. Ermeniler bire kadar kırılmış ve homojen Türk uluslaşma serüveninin önündeki en önemli engellerden biri kaldırılmıştır. Aynı süreçte Ermeni toplumu ile yakın

ilişkileri olan Süryani, Nasturi ve Asuri topluluklarda benzer bir soykırım politikasına uğramıştır. Devamı ise kesintisiz sürmüştür. Önce Pontus-Rum toplumu "ulusal bağımsızlık mücadelesi" adı altında katliama tabi tutulmuş, sonrasında mübadele adı altında Rumlar topraklarından sürülmüş ve Müslüman olmayan topluluklardan arındırılmıştır. Türk uluslaşması bu harcına Kürt ulusunun canı ve kanını da tarihsel süreç içinde eklemiştir. Genç cumhuriyet siyasal gericiliğini ve toplumsal yapının şovenleşmesinde doymak bilmez iştahını sürdürmüştür. Bir avuç Müslüman olmayan topluluklara karşı katliam, sürgün işkence politikasını; Varlık Vergisi, 6-7 Eylül olayları ile devam ettirmiştir. Türk devleti bir nevi faşist kimliğinin harcını bu soykırım üzerinden inşa etmiştir. Bunu sonrasında da Türk olmayan tüm toplum katmanlarına karşı kararlı bir şekilde sürdürmüştür. Evet AKP ile devletin yeniden organize edilmesi sürecinde bu

sınırlanmamış, Ermeni olmanın suç olduğu, toplumsal yapıda küfür sayıldığı bir ideolojik ve politik düşmanlık kültürü de oluşturulmuştur. Toplumsal yapıdaki en gerici, en bağınaz, en aşağılık şovenizm bu kimliğe düşmanlık üzerinden üretilmiştir. Hem en barbar katliamlara maruz kalmış hem de ulus kimliği hala aşağılanan bir haksızlığa uğramıştır.

Tarihsel Haksızlık Yanında Güncel Politik Bir Mesele Olarak Ermeni Meselesi!

Türkiye devrimci hareketinin komünist önderi, İbrahim Kaypakkaya yoldaş devrim cephesinde bu haksızlığa ve gericiliğe karşı güçlü bir karşı çıkış ve tarihsel bir tavır olarak sorunun toplumsal ve tarihsel önemine dair bir kavrayış oluşturmuştur. Bu konumlanış mazlum Ermeni halkının evlatlarında da yankısını bulmuştur. Uğradıkları tarihsel haksızlığa karşı öfkelerini komünist çizgiyle kaynaştırarak Kaypakkaya çizgisinde örgütlenmişlerdir. Armenak Bakırcıyan (Orhan Bakır), Nubar Yalım, Manuel Demir gibi Ermeni Komünist ve devrimciler bu çizginin yönelimine girerek Komünizm ve devrim davasında şehit düşmüşlerdir. Bunun yanında birçok Ermeni, Kaypakkaya çizgisinde örgütlenmiş ve sınıf mücadelesine katılmıştır.

Hrant Dink'te bir dönem Kaypakkaya çizgisine yönelmiş ve onun bir parçası olmuştur.

Hrant Dink son dönemlerinde bu meseleyi ele alırken sorunun tarihsel haksızlık içeren karakterini ve bu bağlamda hesaplaşılması gereken yanını tamda komünist çizgiden beslenen demokratik bir tutumla ortaya koymuştur. O sorunu salt Ermeniler cephesinden değil, Türk toplumsal yapısının şovenizmden ve gericilikten arınması temelinde ele almayı tercih etmiştir. Bu tutumu ve yaklaşımıyla önemli bir değere de sahiptir bizim açımızdan.

Ermeni soykırımına yaklaşım sadece tarihsel bir haksızlık olarak ele alınıp "kınanacak" bir olgu değildir. Aynı zamanda egemenlerden hesap sorulacak, toplumsal yapının genlerine kodlanmış şovenizmden arınmada mücadele konusu yapılacak özgül ağırlığı olan bir meseledir.

Soykırım ve Hrant Dink'in katledilmesi arasında ki bu tarihsel ve politik bağ devrimci, demokrat ve komünistler tarafından görülmeli ve tutum alınmalıdır. Hrant Dink'in katledilmesi aynı zamanda soykırım karşısında, Türk egemen sınıfların güncel politik bir duruşunun da ifadesi olarak görülmelidir.

Soykırımın 100. Yıl dönümüne girilirken; bu soykırımı inkar ve yok saymakla sınırlı kalmayan Hrant'ın katledilmesinde görüldüğü gibi bu suçun devam ettirilmesinde ısrar eden bir Faşist Türk egemen zihniyeti vardır. Hrant Dink'in katledilmesinin hesabını sormak, devletle bu eksende hesaplaşmak, bunun mücadelesine tutuşmak aynı zamanda Soykırımla hesaplaşmak anlamına gelmektedir. Hrant Dink'in katledilmesi bu açıdan sıradan değil, yüzlerce yıllık tarihi arka planı olan bir düşmanlığın ve sorunun devamıdır.

defa yine mazlum Ermeniler bir manivela olarak kullanılmıştır. Bu defa kurban olarak, zaten "numunelik" düzeyde bulunan Ermenilerin en güçlü temsilcisi seçilmiştir.

Kesinlikle şunu söyleye biliriz: Hrant Dink'in katledilmesi Ermeni soykırımının tarihsel ve politik bir devamı niteliğindedir. Bu yanıyla Ermeni soykırımı sadece tarihsel haksızlık sınıflandırmasına sokulamayacak kadar güçlü siyasi ve sosyal etkilere sahiptir. Hrant Dink'in katledilmesi ise Ermeni soykırımının tarihsel bir haksızlıktan öte devam eden bir politik süreç olarak açığa çıktığı bir gelişme olmuştur. Toplumsal ve siyasal yapının şekillenmesinde, kendini yeniden üretmesinde ve ulusal barışın sağlanmasında önemli bir unsur olarak görülmelidir Ermeni meselesi. Siyasal rejimin faşist karakteri, toplumsal yapının şoven niteliğinde en etkili sosyal-politik meselelerden birisidir. Hrant Dink'in katledilmesi en başta bunun en açık ve berrak göstergesi olmuştur.

Mazlum Ermeni ulusuna ve halkına yönelik Osmanlı'dan cumhuriyete uzanan bir katliam, baskı ve sindirme politikası uygulanmıştır. Hamidiye Alayları'nın kılıçlarından, onlarca Ermeni devrimcinin darağaçlarında sallandırılmasına, 1915'de organize ve planlı soykırımı uzanan bir katliam ve imhaya tabi kalmıştır. Bununla